

[Poul Møller.]

end man har vurderet dem, da man lavede finanslovsforslaget. I hvert fald behøvede vi ikke fra folketingets side at træffe nogen afgørelse, før man havde kendskab til indkomstskattens provenu i det kommende år og kendskab til omfanget af de besparelser, vi kunne enes om gennem et grundigt arbejde. Men nu er beslutningen taget; man har trukket det hele ud og skal nu i slutningen af januar afgøre det, der ellers først skulle være afgjort om to måneder og med det kendskab, vi da også havde haft til den konjunkturpolitiske situation, et kendskab, vi intet begreb har om på nuværende tidspunkt, hvor vinteren stadig præger hele den danske beskæftigelse.

Vort mål var ad disse veje at kunne vinde en forbedring af statsfinanserne på indtil 200-300 mill. kr., således at overskuddet i hvert fald var blevet det samme i det kommende år som i det sidste år. Ingen kan sige til os, at man ved noget om, hvorvidt vi skal have en strammere finanspolitik i det kommende år, end vi har haft i det år, vi går ud af.

Så peger man på april kvartal og siger: ja men vi kan ikke klare april kvartal; det er ligesom en øm periode — en achilleshæl — for finansåret. Da begynder udgiftsstigningerne, men skattestigningerne begynder først 1. juli. Men vi kan da ikke være anbragt i den situation, at vi af hensyn til ét kvartal skal bevilge en halv milliard i nye afgifter. Det kan da ikke være rimeligt, når vi i øvrigt ved, at hvis vi tager skatteåret som grundlag både for udgifter og for indtægter, er der mere end balance, så er der et stort, stort statsoverskud.

I anledning af hele den diskussion, der har fundet sted i de sidste måneder om april kvartal, vil jeg gerne sige til det høje folketing, at den enkleste måde at løse problemet på er, at vi i fremtiden er opmærksom på ikke at lade udgiftsstigninger træde i kraft pr. 1. april, men f. eks. først pr. 1. juli eller 1. oktober. Når vi tilrettelægger en lovgivning, kan vi jo lige så godt vælge

skæringsdage, hvor vi er oppe på de højere indtægter til staten, og hvor der derfor er dækning, i stedet for altid at vælge 1. april til udgiftsstigninger på det ene og det andet område.

Jeg vil altså gerne gentage, at vi principielt mente, at skattereformarbejdet skulle være gennemført her i vinter i 2 etaper, således at vi var enige om for det kommende finansår 1966-67 først at indføre en almindelig vareafgift mod højere børnetilskud, højere bundgrænser og proportionalgrænser i indkomstskatteloven, et bedre lønmodtagerfradrag og hustrufradrag og en løsning af ejendomsskatteproblemet. Der ville være et samlet beløb på 2 milliarder kroner til disse formål, hvis vi indførte denne afgift. I anden fase kunne vi da bringe orden i det administrative kaos, afskaffe eller afvikle helt eller delvis refusionssystemet, således at ansvaret for bevillingerne og for at skaffe dækning for bevillingerne lå hos den samme myndighed, som skulle bruge pengene.

Der var imidlertid ikke nogen, der var interesseret i at forhandle på dette grundlag. Man enedes som sagt kun om en tids-tabel, hvorefter 1. oktober var den tidligst mulige dato for en skattereform. Derimod ville man have afgifterne, og så satte de tre partier sig til at forhandle om dem ovre i Assistenthuset. Så snart venstres ønsker, hvorom vi ikke havde fået nogen information, var blevet forelagt udvalget, blev forhandlingerne afbrudt, og vi hørte intet mere, før forliget var sluttet — bortset fra det, vi kunne læse i aviserne. Ethvert parti skal selv afgøre, hvem de vil forhandle med, om hvad og hvor de vil forhandle. Vi har intet at bebrejde venstre i den anledning, intet. Vi tror blot ikke, at venstre har gavnet sig selv og dermed vor fælles sag med det, der er sket. Men det må naturligvis blive partiets egen sag.

Regeringen er i dag styrket, om ikke blandt vælgerne, hvad jeg ingenlunde tror. . . (*Munterhed*). Ja, vent nu til den 8. marts; det bliver en slem skæringsdag for nogle af de socialdemokratiske borgmestre. Rege-